

אין לי הרבה זמן,
צריך לעשות מהר!

ביל 22 ביל 27
פרופסור דוקטור
ספולדנין

משפחתם, ועבורי מדובר במעט סגירת מעגל פרטיה. הגישה שלנו מדברת על יחס פרטני ואינטימי לכל טעוננט, מאחר ומדובר בעמותה ללא מטרות רוח אין אנו מסתכלים לעבר הסטודנטים מבעד למשמעות הכלכלית. הקמנו מרכז השמה כדי לדאוג לבוגרים, כי אנחנו שם עכודים גם אחוריames ממשיים, ויחד עם זאת סטודנטים המקבלים מילגות מחויבים לקחת חלק בעולות החברתיות. לא אנחנו למד רוק מקצוע ולהקנות תואר, אנחנו לעצב אנשים טובים יותר לחברה שלנו.

מרכז העיר

"אנו נורטמים בנפש חפזה לחתך חלק בתהיליך של העזרה פנוי העיר והפיקתו למוקד תוסס של פעילות חברתיות ענפה. ביום אנחנו המסדר האקדמי היחיד במרכזי העיר".

מבשת ציון

"עבורי מבשתה והלחوت את ירושלים מבלי' לגור בה ולהיות קרוב לילדים שלי, ומכיון שאני על ציד ראשיה מה שחייב מתחסל אותו פה זה הפקים והגעעה לנו בימים שישי. אני מادر מחובר לאוכלוסייה הפחותה ולאוורהה הטובה בשכונה שלנו, יש כאן איכויות חיים די נדרה, מעבר לזואת מבשתה לא חדשה לי ולא בכדי חזרנו אליה".

ציונות

"גם כשנודשת ליצאת לנסיעות לחול' לצורך הקירירה האקדמית והמתקעות של לי ואיתנו על הקשר לאזרן. היו תקופות בהן היינו שלושה שבועות בחול' ושבוע באזרן, וכל זה לא התפשרנו. גם את בתינו לא השכרנו מادر ואכן זה הבית שלנו, אולם מאחר ותמיד היפשתי אתגרים חדשים לא נרעתני מנהניעות והעקירות הלא פשוטות הללו".

עליה נעלרה בבייה סנטיאגו להרים יצאי ליטא ופולין שהגיעו לדרום אמריקה רק בגלל שמושם מה לא נתנו לאבא לרדרת מהאוניה ולהצטרכ' לשפחה שכבר היהoga לארכ' אופשייה הכלמי מגבלות. לאחר תקופה מה עברנו מהביבה לעיר קובוה לים, שם היינו בסך הכל ארבע השפחות יהודיות. למותות את האנטישמיות במקום היהיה מושרת מטעמים דתיים, אבל ברמה הפרקית היא לא עברה לפיסים ממשיים. כדי לקלים אורח חיים תרבותי יהודי נועסים לעיריה אחריות, מרחק של שעה, שם היה מוגן של פעילות יהודית וציווילית. אני עצמי היהי חבר בתנועת השומר הצער. את יום העצמאות הרראשון אני זכר אליו היה הום. היהיה מודעת מארז גבואה לנעשה בארץ, ורבים תכננו את עלייהם לשם. אפשר לומר שהיינו חיים כפלים, למרבו בחינוך הצער ולביתם הסתగנו בדת אמותינו. היזרין שהכי מחר או בית הארץ היהה הקבה לים, ועד היום הם מהו בא שבילי סוג של רוגע ושלווה והטענת מצברים".

עליה

הירוי על ארצה בשנת 1964, בעיר אני ורעיתי עשינו את הצד מאוחר יותר עקב הקירירה המתקעות האקדמיות, וכך המוקם לצין כי לפני כן היהי בקשר עם פרופ' הייאל בקר מהאוניברסיטה העברית שהאץ כי לעשות את הצד המהבקש. המוקם הראשון אליו הגיעו היה מרכז קליטה במושבת ציון, שעד היום אני שומר לו חסר הנפשם של עולים מארצאות שונות ותרבויות שונות, ועד היום שהעניק לנו. היינו תמהיל לא הומוגני של עולים מארצאות ים. הילדים איי ורעיתי עוברים ליד בינו שחייה ליד המשטרה ונוכרים בערבה באותו יום. הילדים למדו ב'מולדה' ובמכולות במרקם יכולת לשמעו ביל מתגן וחנני של שפות, אם זה רוסית, ספרדית, אנגלית, צרפתית, פרטית עוד כהנה וכחנה. אני הлечתי לאילפן, ואשתי שיפלה בכיתנו למדה שהחכנו שיורי בית בחד. כשהציגו לנו לגור בבניין ישואכלס ברום אמריקאים סירבתי בתוקף, לא עילתי ארצה כדי להיות עדר פעם בגטו תרבות ואתני. המיטה שלנו הייתה להעתורות בחברה הישראלית ולא להסתגר, ועד היום אני שמח על ההחלה שקיבלו".

אחד על אחד עם פרופ' ברטולד פרידלנזר

בן 57, נשוי + 3; תושב מبشرת עשר שנים • נשיא מכללת הדסה מאוגוסט האחרון אליה הגיעו בתור מתנדב ולאחר מכן התהاب • נולד בצלילה וכשעלה הארץ בשנת 1976 מרכז הקליטה ביישוב הדרונה שלו • היה תלמיד מבחן לכינסים למדוד כשהיה בן 16 ומיד התחיל למלוד באוניברסיטה • בגיל 27 כבר היה ד"ר לפיזיולוגיה רפואי ואימונווגיה, וכעבור חמישה שנים פרופ' בביוכימיה • במסגרת מחקרים שערך פיתח שיטות לזיהוי ירוסים ועל שמו רשותים שני פטנטים • סרב לאור בבניין של דרום אמריקאים כי רצאה להעתורות בחברה • שנייה, מנוחה ופנסיה הם בזבוז זמן עבורי • יש לו תזה מעניינת על האינטרנט • ומהפקל' שהוא מחזק ברכב שלו מרצים בעקב הנכדים • כתוב מיכאל נחמן • איירה מירב שלום

איןטרונט

"חופש המידע שקיים היום בראשות הוא בלתי נטפס. מדובר במשאב נפלא ובבלתי נוראה, שיחד עם היותו כזה עליינו לדעת להשתמש בו בצורה מודורה ומושכלת ולא להחליף וופא אמיית בדר' גוגול הנכבד. מזכיר בחרב פיפוי שיכולה להזיק באוטה מירה בה היא מועיליה, لكن חובה علينا גם להדריך את העצירים לדעת לסנן את המידע הרוונטי, מאחר ויש הרבה שרטטנים בשיטה".

העתיקות

"יש בתורות הישראלית בעיה של העתקות, ואנו מטאטים זאת מתחת לשטיח ולא נלה"ם מים בתופעה בכל מארדו. בארא"ב כשאהה נטפס כל התואר בסוכה,-pe אנקה הרבה יותר רחמנים. זה שמעתיק הרוי בסופו של דבר מרי הוא לא למד חוץ מאשר עצמוני הסטודנט רישראלי מטבחו הוא גם מאד בכין, מקטן בהתחלה וקורצ'ר היגים בהמשך הדרך".

ספרות

"הollowס פלייס, כמה פעמים בשבוע. זה נותן לי אנרגיות וחתט".

מוסטו לחים

"איי מאמין באנשים ולפעמים מקבל 'מכות' על קר. אני חייב להיות בפועל כל הזמן, שינה נראהתי לי כבומו זמן ואני תמיד אומר לסטודנטים את' אין לי הרבה זמן, צריך לעשות הרבה כהמשיחו מעו לשאול אותה על מנוחה, אני אומר ומתכוון לכך שבקבר יהיה לי הרבה זמן".

פק'ל אוטו

"הפתעות לנכדים, מוסיקה קלאסית וצד'ר לפיקניק".

בעוד עשר שנים

"להמשיך לעשות, ליזור ולפעול. המושג פנסיה בה אתה קם, שותה קפה, קורא עיתון ושורף עוד יום מהוועה עברוי מותה תודעתי. אני לא מסוגל להגיד על זה, המודל של' לחיקוי זה כבוד הנשיא שמעון פרס שנගיל 90 משairy אחורי צערניים ממנה עשוות שנים מתנשפים".

קרירה
"כג'ארה שהיתה תלמידי די טוב, עובדה שישimi את בית הספר בגיל 16. התחלתי לימודי ביווכימיה, שם גם הכרתי את רעיה, והמשכתי לתואר שני. את עבודות הגמר של' עשיתו מכון ויצמן לאחד שוו והוכרה על ידי אוניברסיטה בצלילה. הורי שבינתיים עברו לבאו שבע שכוננו על ידי לעבור למרכז הארץ, ואת בשלה הבלתי מפותחה של' ליט' שם כירען אין. חזרתי לצלילה כדי לארץ נסענו לקיפורינה לאוניברסיטת י.ס.א.ל. איי, ואת הדרקושות של' לאור שנולד בנו הביבו בארץ נסענו לימי קיץ ביל' 27. כשהחוצה לי בשנת 1972 הוזמנתי לעבד סמ' תון פס' ובל' בביוכימיה שהיה אגטני לא היססנו וסענו לשם. זו הייתה תקופה לא פשטה של ארבע שנים, עת שלטו שם הגנלים, האנטישמיות הייתה מוסדרת ונouceה בחיבור של הצבע הארגנטינאי עי' ויצאי הצבע האנגלי שהציגו להימלט ונקלטו שם ב نفس הפעם על ידי הממסד הצבאי. היהיה שם תחששה מادر לא סימפטית, באotta תקופה אנשים נעלו ממה' תים, וטבחו של' אחד רוצח גונגון על משפטו. לשמחתי הפרק הזה הסתיים כשלינו אורה. בגיל 33 עבר והצמד לי והtower פופסור לביווכימיה, ולאחר שעלהינו ארצה והשתלבתי באוניברסיטה העברית מצאתי את עצמי על התפר שבין האקדמיה לשדה הזרע וההעשייה כשבורת בחברה לדיאגנוסטיקה. במסגרת מחקרי פיתוחני שיטות לזיהוי ירוסים, ועל שמי רישומים שני פטנטים".

מכילת הדסה
"אני מכח נכשיא המכילה מאוגוסט האחרון, אבל ההיכרות של' עם המכילה קיימת כבר שנים נוראים והודות לרעיה, שעבירה בלשכה ושתה בינו את ההיבר והאשוני. כששאלתי למה אין הו לבוי טכנולוגיה מרוי' לי בוא תקים, ועמדו לי' הזכות לחקים את החוג הראי' שונ' שקיבל אישור לתואר ראשון דרכ' ראטה' ראנון מהמועדצה להשכלה גבוהה, וכאן המוקם לצ'ין שעבדתי בתור ראש החוג בתתנדבות. במקביל עבדתי כפרופ' וורח באוניברסיטת ראטגרס בניו ג'רזי וניהלה שתי חבורות טטארט אפ' כאשר עלי הוקו תל אביב-נבי יירק מדי חורש. כשהחלה משרות נשיא המכילה לפני מספר חודשים הציעו לי להגיש מועדredo, וכמו כל דרום אמריקאי שמכבר את עצמו את הטפסים הגשתי בדקה - 90. כיום למדים במכילה האקדמית - 2400-2500 סטודנטים, בפועל קיימים עשרה הווגים לתואר ראשון ושלשה הווגים לתואר שני. הר. אז איא שלנו ווא קומ'ס כל' חשבה על האנשים מההוואר וadc' הנפק' אוטם לבעל' מquiz' וכאודאים מערובים ומוציאים. זה מה שעושה אוננו מה שאנו, ההסתכלות בגובה העיניהם לסטודנטים שלנו, וכשאתה רואה את התוצאות זה שווה את הכל. בטור אודם שלא היו ברשותו האמצעים בתחום דרכו ומימין את שכר הלימוד לא עוזת ההורם, אני חשבה ש-50 אחוז ממי הcabim היבאים בשערינו הינם הריאנסים הלומדים לתואר אקדמי מבחן